

Miercuri, 23 Septembrie, 2026

Zămislirea Sf. Proroc Ioan Botezătorul Sf. Xantipa și Polixenia

Efeseni 3

⁸ Mie, celui mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta de a le binevesti neamurilor bogăția cea de nepătruns a lui Hristos

⁹ și tuturor luminat să le arăt care este iconomia tainei celei din veci ascunse în Dumnezeu, Cel ce pe toate le-a zidit prin Iisus Hristos:

¹⁰ anume, ca Începătoriilor și Stăpâniilor celor din ceruri să li se facă acum cunoscută prin Biserică înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri¹,

¹¹ potrivit cu planul cel din veci pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru,

¹² Cel întru Care, prin credința în El, cu încredere avem îndrăznire și cale deschisă [spre Dumnezeu].

¹³ De aceea vă rog să nu vă pierdeți curajul din pricina necazurilor

mele pentru voi; ele sunt slava voastră!

¹⁴ Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Iisus Hristos,

¹⁵ din Care orice neam² în cer și pe pământ își trage numele,

¹⁶ pentru ca El, după bogăția slavei Sale, să vă dea ca prin Duhul Său să fiți puternic întăriți în omul cel lăuntric;

¹⁷ ca Hristos să Se sălășluiască prin credință în inimile voastre; înrădăcinați și întemeiați în iubire

¹⁸ să puteți înțelege, împreună cu toți sfinții, ce este lățimea și lungimea și adâncimea și înălțimea³,

¹⁹ și să cunoașteți iubirea lui Hristos cea mai presus de cunoaștere, pentru ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.

²⁰ Iar Celui ce, potrivit puterii ca-

¹ Chiar puterile cerești, pe care unii contemporani ai lui Pavel le credeau mai presus de orice, nu aveau cunoștință de planul ascuns al lui Dumnezeu; nici ele nu-l puteau cunoaște decât prin Biserică.

² Înțelesul complet al cuvântului original: descendență; comunitate – familie, trib, castă, națiune, rasă – care se trage dintr'un strămoș comun.

³ = Dimensiunea infinită a planului divin (vezi și Rm 8, 39).

re lucrează în noi, poate face cu mult mai mult decât tot ceea ce noi cerem sau gândim,

²¹ Lui fie-I slava în Biserică și întru Hristos Iisus, în toate neamurile din veacul vecilor! Amin.

Marcu 11

²³ Adevăr vă spun că cel ce i-ar zice muntelui acestuia: Ridică-te și te aruncă în mare!, și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.

²⁴ De aceea vă spun: Pe toate câte le cereți rugându-vă, să credeți că le-ați și primit⁴, și le veți avea.

⁴ Într-o seamă de variante manuscrite: „le veți primi”, ceea ce trădează preferința copiștilor pentru forma **lamvănete** a verbului **lamváno** = a primi, ca exprimând o succesiune logică. În opțiunea de față e vorba însă de simultaneitatea teo-logică a verbului (aoristul **elávete**) din celelalte variante, care pune accentul pe extraordinara putere a credinței pure, aceea care-și realizează obiectul prin ea însăși, fără mijlocirea sau implicarea nădejzii. În felul acesta, rugăciunea nu mai este o simplă cerere, ci o permanentă mulțumire. La învierea lui Lazăr, Iisus Îi mulțumește Părintelui **înainte** de a săvârși minunea, ca și cum ea ar fi fost săvârșită (vezi In 11, 41 și nota). Într-o rugăciune liturgică I se mulțumește lui Dumnezeu pentru că „ne-a dăruit împărăția ce va să fie”. În Euharistie, actul prefacerii e precedat (nu urmat)

²⁵ Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre.

²⁶ Iar dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșalele”.⁵

Tâlcuire

„Dacă nu veți ierta celorlalți greșelile săvârșite împotriva voastră, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșelile voastre”, a grăit Domnul.

Cine nu iartă celorlalți? Dreptul sau, mai bine zis, cel care se socotește drept. Unuia ca acestuia nu-i rămâne altceva de făcut decât să judece și să rostească doar osânde, cerând pedepse pentru vinovați.

de mulțumire (ca și în cântarea paralelă: „Ție Îți mulțumim, Doamne, și ne rugăm Ție”). Apostolul Pavel afirmă că ceea ce pentru noi este virtual, pentru Dumnezeu este real: o făgăduință a lui Dumnezeu devine realitate în chiar clipa când El a rostit-o (vezi Rm 4, 17 și nota; de asemenea, nota de la Evr 11, 1) și tot așa trebuie s'o considerăm și noi prin credință.

⁵ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Dar cel care se simte păcătos are treabă cu faptele celorlalți? Nu i se va răsuci oare limba de va osândi pe altul și-i va cere ispășire, atunci când conștiința îl mustră neîncetat și îl amenință cu dreapta judecată a lui Dumnezeu? Așadar, nu e mai bine să păcătuim decât să facem pe dreptii? Trebuie să te îngrijești în tot chipul de faptele dreptății; însă, oricât ai fi de drept, să ții minte că ești un rob netrebnic – și asta fără să ai cugetul împărțit (adică înainte să stea gândul că ești netrebnic, iar în spate să se ascundă simțământul că ești drept), ci cu simțirea deplină a netrebniciei tale. Atunci când vei ajunge aici (și aici trebuie să ajungi treptat, fiindcă nu este o stare care se dobândește dintr-o dată), oricât ar fi greșit împotriva ta fratele tău, nu-i vei cere socoteală, întrucât conștiința îți va repeta: „Și mai mult meriți, mai rău trebuia să-ți faci”, și vei ierta; iar dacă vei ierta, însuși te vei învrednici de iertare. Și așa toată viața: iertare pentru iertare, și la judecată vei căpăta în schimb desăvârșita iertare.⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.